

Arrest

nr. 268 191 van 14 februari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 bus C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 september 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2022.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. ELGAZI, loco advocaat A. FADILI, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 13 oktober 2020, in functie van zijn neef, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 14 oktober 2020 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.3. Bij arrest nr. 250 532 van 8 maart 2021 vernietigde de Raad de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 9 september 2021 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 13 september 2021 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [H.]

voornaam : [M.]

[...]

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 09.09.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende 10 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging [i]n op basis van artikel 47/1, 2° met zijn aangehaalde neef zijnde [H.N.]. De eerste negen aanvragen, ingediend op 26.01.2016, 09.08.2016, 23.02.2017, 28.09.2017, 21.04.2018, 29.11.2018, 11.06.2019, 06.12.2019 en 04.06.2020, werden geweigerd op 25.07.2016, 07.02.2017, 22.08.2017, 26.03.2018, 20.08.2018, 11.04.2019, 08.10.2019, 21.04.2020 en 23.09.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten met uitzondering van de bijlage 20 van 20.08.2018, 11.04.2019, 08.10.2019 en 21.04.2020 die zonder bevel werden betekend. Op 13.10.2020 diende betrokkene een tiende aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon. Ter staving van zijn laatste aanvraag legde betrokkene ter staving van de voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980, geen documenten voor. Nochtans werd aan betrokkene op 27.04.2021 per aangetekend schrijven een document betekend waarin hem uitdrukkelijk[...]jijk gevraagd werd om alsnog bewijzen voor te leggen van het ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Betrokkene gaf echter geen gehoor aan deze oproep. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni

2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn neef. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. "

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"- Wat betreft het maximumtermijn van 3 jaar

9.-

Nergens in de bestreden beslissing wordt er afdoende verduidelijkt waarom er gekozen werd voor een maximumtermijn van 3 jaar en geen kortere termijn.

Aangezien de redenen van de termijn van 3 jaar niet omschreven wordt in de bestreden beslissing wordt hierdoor de motiveringsplicht geschonden.

Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoeker een inreisverbod van 3 jaar te geven.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en indien de herhaaldelijke pogingen van verzoeker om zijn verblijf in functie van zijn neef het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld verregaand en volstrekt disproportioneel.

Meer nog, de motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoeker de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zouden kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 3 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

10.-

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval... "

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december

2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: 'De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.' (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet nader uiteengezet dan te verwijzen naar de herhaaldelijke pogingen van verzoeker om zijn verblijf te regulariseren.

Hier ook blijkt dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 3 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

De reden waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt andermaal niet uiteengezet.

11.-

Niettegenstaande dat verzoeker zich tot op heden normenconform heeft gedragen, hetgeen door verwerende partij niet wordt betwist, opent het recht niet voor verwerende partij om een nieuw inreisverbod van 3 jaar op te leggen.

Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger met specifieke omstandigheden te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Verzoeker verwijst dan ook naar de vaste rechtspraak van de Raad van State waarin geoordeeld wordt dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst alsook naar de vaste rechtspraak van de RvV, onder meer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat:

"Juist wanneer de overheid over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, dient zij precieze en concrete feitelijke motieven op te geven op grond waarvan een beslissing wordt genomen (cfr RvS 13 oktober 2008. nr. 187 001)."

De motieven van de bestreden beslissing laten niet toe vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, waarvan hij blijkens het administratief dossier duidelijk op de hoogte was, hoewel artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet hem daartoe verplicht.

12.-

Bovendien valt het ook niet uit te sluiten dat verwerende partij het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

De duur van een inreisverbod moet evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

In casu heeft verwerende partij dit gegeven duidelijk niet gerespecteerd.

Het is onredelijk om een inreisverbod af te leveren. Verzoeker heeft verschillende aanvragen voor een gezinshereniging ingediend enkel en alleen dat hij niet illegaal en ondergedoken in het Rijk wenst te verblijven in België.

Nergens in de vreemdelingenwet staat dat het indienen van verschillende aanvragen verboden is. Derhalve heeft verzoekende partij de procedure voor een aanvraag tot gezinshereniging misbruikt.

Daarnaast stelde verwerende partij in de verschillende weigeringsbeslissingen dat verzoeker bijkomende stukken moest indienen om te voldoen aan de voorwaarden voor een gezinsherenigingsaanvraag. Verzoeker heeft getracht om bijkomende stukken in te dienen in de hoop dat zijn dossier zou goedgekeurd worden.

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken echter niet duidelijk is in haar richtlijnen en beoordelingen van de aanvragen trachtte verzoeker bijkomende stukken in te dienen.

Verzoeker heeft verschillende kansen om zijn rechten te waarborgen om verschillende aanvragen in te dienen en derhalve is er geen sprake van misbruik van recht. Dit impliceert dat men een recht of een bevoegdheid gebruikt voor een ander doel dan waarvoor dit is bedoeld, ofwel om een andere te schaden, waardoor de uitoefening onrechtmatig wordt.

Verzoeker heeft enkel en alleen verschillende ingediend om een verblijfsrecht te bekomen op basis van art. 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zodoende hij zich kon herenigen met zijn neef. Verzoeker[s] handelen is niet onrechtmatig en zodoende is het opgelegde inreisverbod van drie jaar ondeugdelijk gemotiveerd en onredelijk.

In casu legt verwerende partij op een kennelijk onredelijk wijze een inreisverbod van 3 jaar op met een bevel om het grondgebied te verlaten en negeert zij de andere elementen in het dossier.”

3.1.2.1. De Raad merkt op dat uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Hierbij moet worden benadrukt dat verzoekers bewering dat verweerder niet motiveerde waarom hij opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar feitelijke grondslag mist. Verweerder heeft immers duidelijk aangegeven dat hij koos voor deze termijn omdat verzoeker tienmaal vlak na elkaar een verblijfsaanvraag, op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) indiende en hij bij de aanvraag van 13 oktober 2020 geen documenten aanbracht om aan te tonen dat hij ten laste was van zijn Nederlandse neef of te bewijzen dat hij deel uitmaakte van diens gezin, terwijl hem dit reeds uitdrukkelijk was gevraagd. Verweerder oordeelde dat verzoeker, aan wie reeds meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten was ter kennis gebracht, bijgevolg misbruik maakt van de mogelijkheid om, op basis van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, een verblijfsaanvraag in te dienen. Verweerder stelde tevens dat verzoeker een volwassen persoon is, van wie kan worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in zijn land van herkomst of origine, zonder de nabijheid van zijn neef, nu nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat dit niet het geval zou zijn. Voorts merkte verweerder op dat verzoeker geen minderjarige kinderen in België heeft en dat er geen medische problematiek werd aangetoond. Verweerder concludeerde dat, gelet op het voorgaande en het belang dat dient te worden gehecht aan de immigratiecontrole, een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar proportioneel is. Hij stelde hierbij dat er in ieder geval ook geen specifieke omstandigheden zijn die zouden kunnen leiden tot het besluit dat een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur is aangewezen.

De motivering van de in casu bestreden beslissing laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede van de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. Er is derhalve voldaan aan het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd.

Verzoekers betoog dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de, uit artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voortvloeiende, verplichting om de specifieke omstandigheden die zijn situatie kenmerken in aanmerking te nemen is slechts een ontkenning van de realiteit. Verweerder heeft uitdrukkelijk naar voormelde wetsbepaling verwezen en uiteengezet dat hij geen specifieke omstandigheden ontwaarde die hem er konden toe brengen om te opteren voor een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur dan drie jaar.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. Verzoekers bemerking dat de bestreden beslissing geldt voor het hele Schengengrondgebied en hem dus, gedurende een bepaalde tijd, verhindert om toegang te krijgen tot de landen die behoren tot deze zone – wat de doelstelling is van het inreisverbod –, laat de Raad niet toe te oordelen dat de bestreden beslissing niet op grond van een correcte feitenvinding is genomen en laat ook niet toe te besluiten dat deze beslissing kennelijk onredelijk is. Door te stellen dat hij van oordeel is dat verweerder geen rechtvaardig evenwicht heeft nagestreefd tussen het algemeen belang en zijn private belangen toont verzoeker evenmin in concreto aan dat de bestreden beslissing is gesteund op incorrecte feitelijke vaststellingen of dat deze kennelijk onredelijk is.

De Raad merkt verder op dat verweerder, gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid heeft wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Uit de tekst van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat verweerder bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod niet zou vermogen om de maximale door de wetgever bepaalde termijn als uitgangspunt te nemen en vervolgens te onderzoeken of er redenen zijn om, gelet op de individuele omstandigheden van het geval, eventueel in een kortere termijn te voorzien. Indien verweerder aldus handelt maakt hij slechts gebruik van de beleidsruimte die de wetgever hem heeft toegekend. Het staat verweerder vrij om bij het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod hetzij uit te gaan van een minimumtermijn en deze te verhogen indien er bijkomende negatieve gegevens zijn, hetzij te vertrekken van de maximumtermijn en deze te verlagen indien er hiertoe redenen bestaan of nog andere systemen te hanteren. De enige vereiste, naast het feit dat de door de wetgever bepaalde maximumtermijn niet mag worden miskend, bestaat erin dat bij het bepalen van de termijn van het inreisverbod de specifieke omstandigheden van het geval in aanmerking worden genomen. Uit de algehele motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die in voorliggende zaak spelen. Verweerder heeft, zoals reeds gesteld, opgemerkt dat verzoeker een volwassen persoon is die ook zonder zijn Nederlandse neef een leven kan opbouwen, dat hij geen minderjarige kinderen heeft in België en dat er ook geen gezondheidsproblemen konden worden vastgesteld. Verweerder heeft dus duidelijk aangegeven dat hij geen elementen kon vaststellen die een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur dan drie jaar konden verantwoorden.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd in zijn betoog dat er in casu geen sprake is van een misbruik van de mogelijkheid om een verblijfsaanvraag in te dienen. Waar verzoeker erop wijst dat hij de mogelijkheid dient te hebben om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen om bijkomende overtuigingsstukken neer te leggen en op die wijze tegemoet te komen aan de vraag van het bestuur om zijn dossier te vervolledigen, moet worden opgemerkt dat verweerder motiveerde dat verzoeker bij de tiende aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie geen gevolg gaf aan de vraag om alsnog overtuigingsstukken neer te leggen waaruit kon worden afgeleid dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van zijn Nederlandse neef of dat hij in dat land deel uitmaakte van diens gezin. Verzoeker betwist de correctheid van deze vaststelling niet. Hij kan derhalve niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij slechts nieuwe verblijfsaanvragen indiende om onvolkomenheden in voorgaande aanvragen te ondervangen. Van een normaal redelijk denkend en handelend persoon mag daarenboven worden verwacht dat hij zich, nadat een initiële verblijfsaanvraag werd afgewezen, voldoende informeert omtrent de overtuigingsstukken die nog onderbreken en niet negen nieuwe onvolledige aanvragen aan het bestuur overmaakt. Verzoekers betoog dat moet worden aangenomen dat hij in zijn land van herkomst ten laste is van zijn Nederlandse neef is ook moeilijk verenigbaar met de stukken uit het administratief dossier waaruit blijkt dat hij, na zijn aankomst in Europa, zelf geldsommen begon over te maken aan zijn echtgenote en kinderen in Marokko. In deze omstandigheden kan niet worden gesteld dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat verzoeker zijn recht om een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie in te dienen misbruikt om *“via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen”*. De herhaalde verblijfsaanvragen zorgen er immers voor dat verzoeker steeds opnieuw – ondertussen reeds meer dan vijf jaar – over tijdelijke verblijfstitels kan beschikken, terwijl nog steeds niet kon worden vastgesteld dat hij enig recht op verblijf zou kunnen ontleenen aan de bepalingen van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

3.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de hoorplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“14.-

Het beginsel van de hoorplicht wordt omschreven als het beginsel dat het bestuur geen ernstige maatregel kan treffen van dien aard de belangen van de betrokkene ernstig kunnen aantasten zonder dat de persoon in kwestie de gelegenheid krijgt om haar standpunt op een nuttige wijze te doen laten kennen.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht “in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden”.

In casu werd verzoeker op geen enkel moment gehoord en heeft verwerende partij onmiddellijk zonder een degelijk onderzoek een inreisverbod opgelegd.

Indien verweerster verzoeker had gehoord om duidelijkheid te verschaffen aangaande zijn verblijfsduur op het Belgische grondgebied en de reden van zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied, dan had zij ontegensprekelijk vastgesteld dat er helemaal geen reden is om een inreisverbod op te leggen, laat staan één met een geldigheidsduur van 3 jaar.

Dat het niet of onzorgvuldig uitvoeren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing, voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

In casu werd de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur geschonden door verwerende partij. Dat verwerende partij gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, verzoeker behoorlijk mondeling te verhoren.”

3.2.2. Er moet worden geduïd dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij informatie kon verstrekken die verweerder er kon van weerhouden om een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar op te leggen. Verzoeker betoogt weliswaar dat indien hij zou zijn gehoord hij duidelijkheid had kunnen verschaffen omtrent zijn verblijfsduur op het Belgische grondgebied en de reden van zijn aanwezigheid in het Rijk, maar vergeet hierbij schijnbaar dat hij verweerder voorheen reeds in kennis stelde van de datum waarop hij naar België kwam (15 september 2015) en dat hij, in het raam van tien verblijfsaanvragen, ruim de mogelijkheid had om de reden van zijn aanwezigheid in België uiteen te zetten en aannemelijk te maken. Nergens blijkt dat hij dienstige inlichtingen, die verweerder nog niet kende, had kunnen verstrekken bij een aanvullend gehoor. Hij toont dan ook niet aan dat hij enig belang heeft bij het aanvoeren dat de hoorplicht werd miskend bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is onontvankelijk.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK